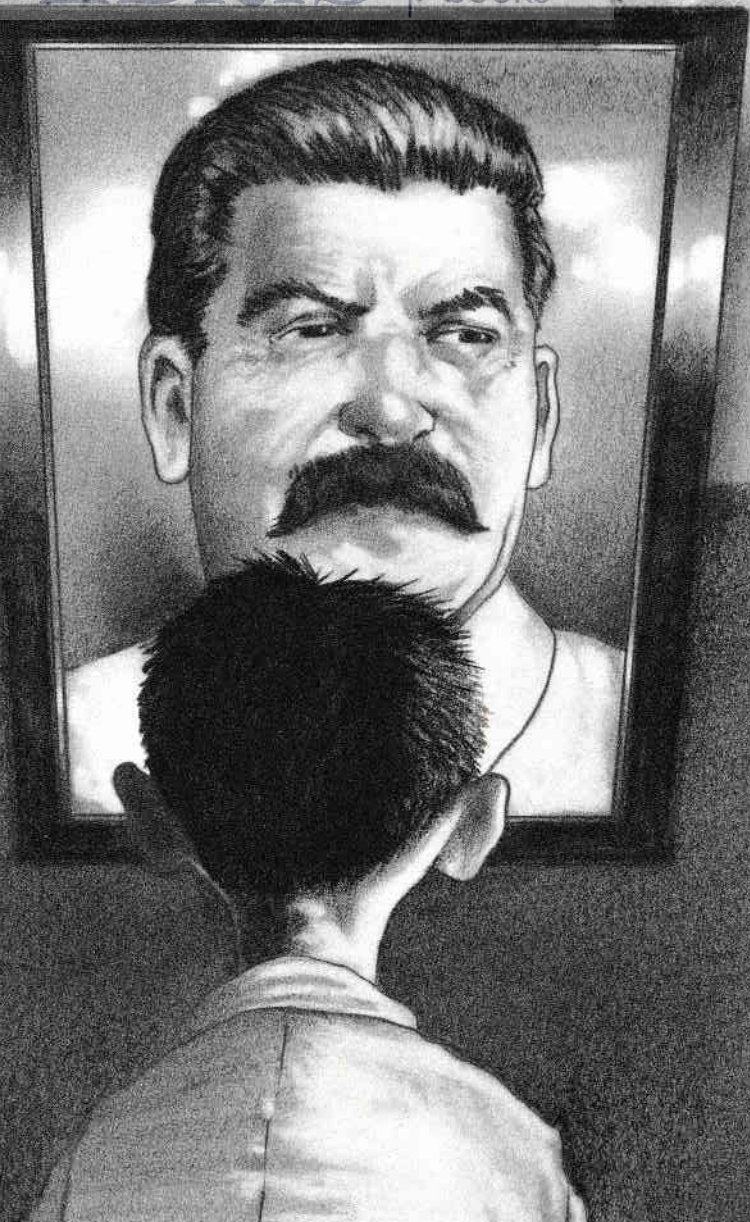

LIBRIS

We know
books

CUM I-AM SPART NASUL LUI STALIN

scrisă și ilustrată de

EUGENE VELCHIN

editura rao

TATĂL MEU ESTE UN EROU și un Comunist și, mai presus decât orice, îmi doresc să fiu asemenea lui. Nu voi putea fi niciodată precum Tovarășul Stalin, desigur. El este mărețul nostru Lider și Învățător.

Glasul de la radio spune, „Popor sovietic, urmați-l pe mărețul nostru Conducător și Învățător – preaiubitul Stalin – înainte și tot înainte către Comunism! Stalin este stindardul nostru! Stalin este viitorul nostru! Stalin este fericirea noastră!“ Apoi urmează un cântec, „Un viitor strălucit ne așteaptă“. Știu fiecare cuvânt și în timp ce fredonez, iau un creion și hârtie și încep să scriu.

URRIS

We know
books

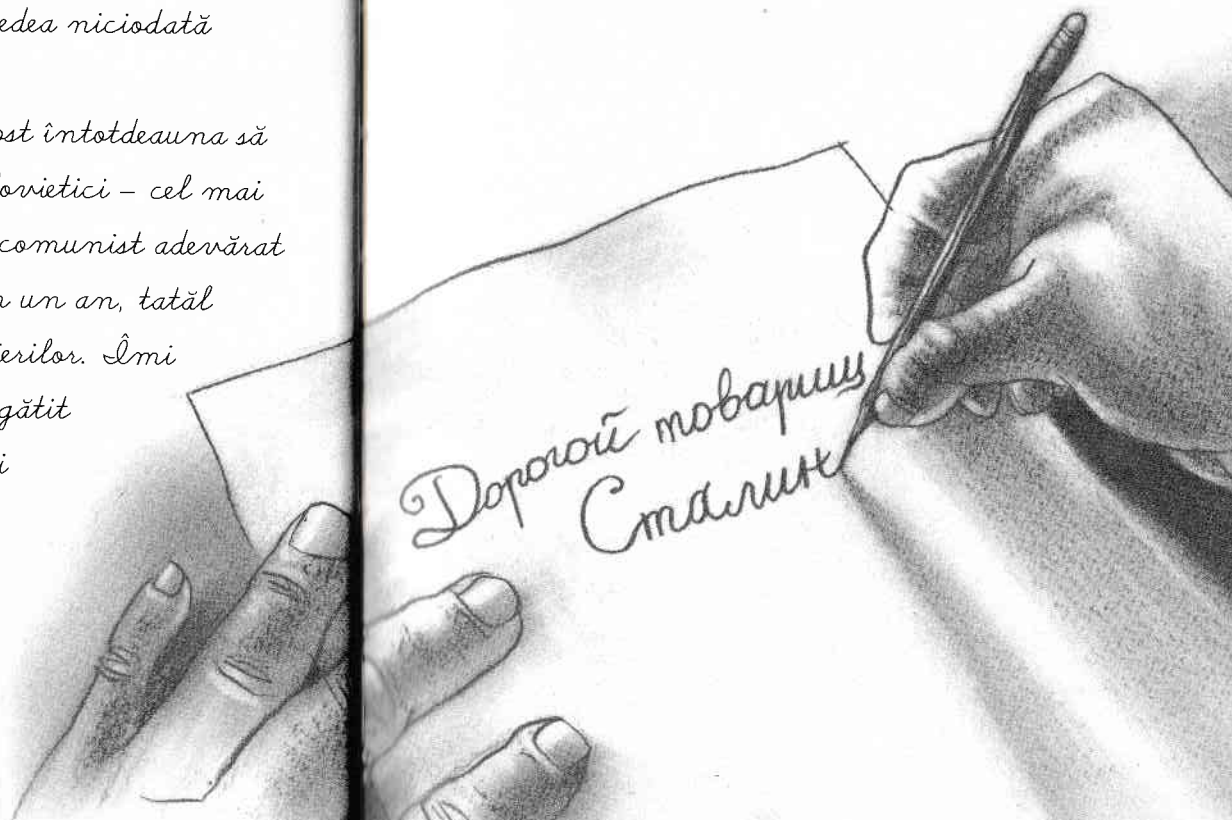
Dragă Tovarășe Stalin,

Vreau să îți mulțumesc personal pentru copilăria mea fericită. Sunt norocos să trăiesc în Uniunea Sovietică, cea mai democratică și mai progresistă țară din lume. Am citit despre cât de dure sunt viețile copiilor din țările capitaliste și îi compătimesc pe toți cei care nu trăiesc în URSS. Nu își vor vedea niciodată visele devenind realitate.

Cel mai mare vis al meu a fost întotdeauna să mă alătur Tinerilor Pionieri Sovietici – cel mai important pas în a deveni un comunist adevărat precum tatăl meu. Când aveam un an, tatăl meu m-a învățat salutul Pionierilor. Îmi spunea „Tinare Pionier! Ești pregătit să lupți pentru cauza Partidului Comunist și a Tovarășului Stalin? Drept răspuns, îmi ridicam mâna, salutând pioniereste. Desigur, nu puteam spune

„Întotdeauna pregătit!”, așa cum fac adevărații Pionieri; nu puteam vorbi încă. Dar acum sunt suficient de mare, iar visul meu devine realitate. Măine, la adunarea Pionierilor din școala mea, voi deveni în sfârșit Pionier.

Nu este posibil să fii un Pionier adevărat fără să-ți educi caracterul în spiritul Stalinist.

IBDIS

We know
books

Promit solemn să devin puternic prin exercițiu fizic, să îmi întăresc caracterul Comunist și întotdeauna să fiu vigilent, pentru că inamicii noștri capitaliști nu dorm niciodată. Nu voi avea liniște până ce nu voi fi cu adevărat de folos preaiubitului meu pământ Sovietic și duminică personal, dragă Tovarășe Stalin. Îți mulțumesc pentru că mi-ai acordat o asemenea șansă.

Al duminică pentru totdeauna,

Sasa Zaicik,

Scoala Primară Moscova nr. 37

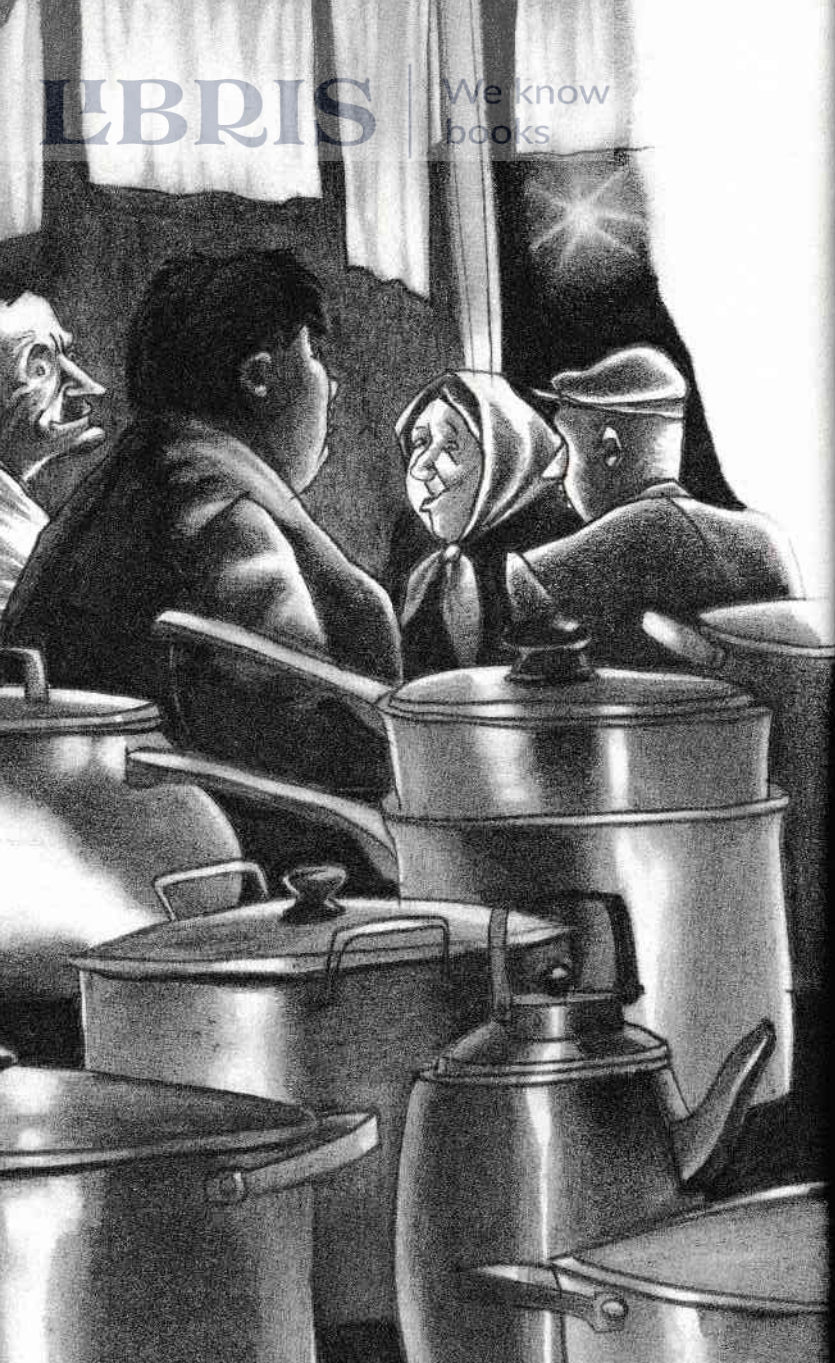
Când mi-l imaginez pe Tovarășul Stalin citindu-mi scrisoarea, mă entuziasmez atât de tare încât nu pot sta locului. Mă ridic și mășăluiesc ca un Pionier prin cameră, apoi mă duc la bucătărie pentru a-l aștepta pe tatăl meu.

ESTE ORA CINEI, așa că bucătăria este aglomerată. Patruzeci și opt de cetățeni Sovietici muncitori și onești împart bucătăria și o mică toaletă în apartamentul nostru comun, pe care noi îl numim pe scurt *komunalka*. Trăim aici ca o mare familie fericită: suntem cu toții egali; nu avem secrete. Știm cine la ce oră se trezește, cine ce mănâncă la cină și cine ce a spus în camera sa. Pereții sunt subțiri; unii nici nu ajung la tavan. Avem chiar și o cameră despărțită în mod inteligent de rafturi cu cărți despre Stalin, care poate fi împărțită de două familii.

EBRIS

We know
books

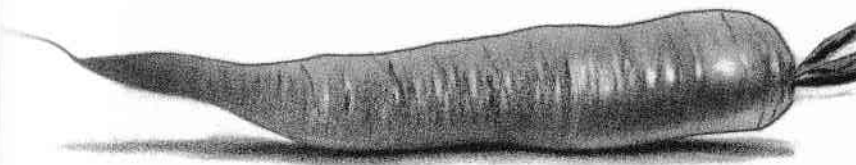
LUBDIS

We know

Stalin spune că împărțitul spațiului de locuit ne învață să gândim precum comunistul „NOI“, în loc de capitalistul „EU“. Suntem de acord. Dimineața, cântăm adesea cântece patriotice împreună, când ne aliniem la rând la toaletă.

VECINA NOASTRĂ, Marfa Ivanovna îmi oferă o gustare – un morcov. Duc morcovul la fereastra din bucătărie, mă cațăr pe un calorifer cald și privesc în jos, în curte, pentru a vedea dacă sosește tata. Uneori nu ajunge acasă până dimineața. Asta pentru că lucrează la Securitatea Națională, în Piața Lubianka.

IBDIS | We know
books

Securitatea Națională este poliția noastră secretă, iar datoria lor este să demascheze dușmanii deghizați care se infiltrează pe teritoriul nostru. Tatăl meu este unul dintre cei mai buni la ce face. Tovarășul Stalin l-a decorat personal cu Ordinul Steagul Roșu și l-a numit „o mătură de oțel ce curăță paraziții din sânul nostru“.

Iau mușcăături mici din morcov pentru a-l face să dureze mai mult; morcovul este delicios. Când foamea îmi roade stomacul, îmi spun în sinea mea că un viitor Pionier trebuie să își reprime poftele pentru chestiuni atât de neînsemnate precum mâncarea. Comunismul se întrevește la orizont; în curând va fi suficientă mâncare pentru toată lumea. Dar totuși, este bine să ai ceva bun de mâncare din când în când. Mă întreb cum este în țările capitaliste. Nu aș fi surprins dacă aș afla că acei copii nici măcar nu au gustat vreodată un morcov.

TOȚI CEI DIN BUCĂTĂRIE încetează să mai vorbească atunci când tatăl meu intră în încăpere. Toți par să se teamă, dar eu știu că ei sunt doar respectuoși. Tata mă coboară de pe calorifer și mă poartă în brațe prin bucătărie, încuviințând către toată lumea. Paltonul lui este aspru și miroase a zăpadă. Un vecin, Stukaciov, ne urmează de-a lungul coridorului, zâmbind și dând din cap, întrebând câți spioni a demascat tata astăzi. Nu că tatăl meu i-ar spune – este un secret de stat. Dar prinde inamici în fiecare zi; asta știu sigur. Mi-a spus că dacă văd un personaj suspect pe stradă, ar trebui să îl urmăresc și să îi observ activitatea; ar putea fi un